2. 8. 2010

ID: 65155

Zajišťovací převod práva

Místo rozvazovací podmínky lze ve smlouvě o zajišťovacím převodu práva sjednat zpětný převod práva po splnění závazku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 33 Cdo 750/2008, ze dne 8.10.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce a) O. S., a b) H. S., zastoupených advokátkou, proti žalovanému M. O., zastoupenému advokátkou, o určení vlastnictví k nemovitostem, vedené u Okresního soudu Brno - venkov pod sp. zn. 7 C 507/2000, o dovoláních žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. března 2002, č. j. 54 Co 223/2001-178, a ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. března 2002, č. j. 54 Co 223/2001-178, v části, jíž byl změněn rozsudek Okresního soudu Brno - venkov ze dne 13. června 2001, č. j. 7C 507/2000-91, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248, se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobci se domáhali vůči tehdy žalovanému J. Š. určení, že jsou vlastníky v žalobě specifikovaných nemovitostí. Uváděli, že dne 7. 9. 1995 byla uzavřena smlouva o půjčce, podle níž J. Š. půjčil H. S. 400.000,- Kč. Půjčku podmiňoval uzavřením zástavní smlouvy a smlouvy kupní; tyto smlouvy byly uzavřeny téhož dne a jejich předmětem byl „objekt bydlení v R. se zastavěnou plochou p. č. 339/5 a zahrada p. č. 339/3“, tedy nemovitosti, jejichž hodnota činila v době podpisu smluv 1.668.660,- Kč.

Okresní soud Brno - venkov rozsudkem ze dne 13. června 2001, č. j. 7 C 507/2000-91, určil, že žalobci jsou - každý jednou ideální polovinou - podílovými spoluvlastníky „nemovitostí zapsaných na LV č. 480 v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu B., a to budovy - objekt bydlení na pozemku parc. č. 339/5 – zastavěná plocha, pozemku parc. č. 339/5 - zastavěná plocha o výměře 116 m2, pozemku parc. č. 339/3 - zahrada o výměře 585 m2“. Současně rozhodl o nákladech řízení. Vycházel ze zjištění, že žalobci uzavřeli dne 7. 9. 1995 smlouvu o půjčce, podle které jim J. Š. půjčil 556.000,- Kč s tím, že tato částka „s úrokovou sazbou“ bude vrácena nejpozději do 7. 12. 1995; úrok z prodlení byl sjednán 0,5 % denně z dlužné částky po dobu 5 dnů. Ve smlouvě o půjčce bylo sjednáno, že „v případě, že dlužná částka nebude spolu s dohodnutým úrokem uhrazena do 13. 12. 1995, přechází kupní smlouvou dlužníkem zastavený nemovitý majetek do vlastnictví věřitele“ a „dlužník nepožaduje finanční dorovnání půjčené částky a odhadní ceny, případně prodejní ceny zastavené věci“. Téhož dne byly uzavřeny rovněž smlouva zástavní a smlouva kupní. Kupní smlouvou prodali žalobci J. Š. dům se zastavěnou plochou p. č. 339/5 a zahradou č. 339/3 v R. za dohodnutou kupní cenu 556.000,- Kč. V kupní smlouvě je uvedeno, že kupní cena byla zaplacena před předložením písemné kupní smlouvy Katastrálnímu úřadu B. ke vkladu vlastnického práva kupujícího a byla „vyrovnání nezaplacením půjčky ze dne 9. září 1995“. Dále bylo sjednáno, že „návrh na vklad nelze podat dříve než 3 dny po splatnosti půjčky, a to v případě, že dlužník nevyrovná své závazky ze smlouvy o půjčce a smlouvy zástavní“, a že „smlouva pozbývá platnosti v případě, že prodávající zaplatí pohledávku ve výši 556.000,- Kč ze smlouvy o půjčce ze dne 7. září 1995 ve lhůtě splatnosti“. Prodávající se zavázali převáděné nemovitosti „uvolnit do 10 dnů od 13. prosince 1995“ s tím, že „neuplatňují nárok na zajištění náhradního ubytování“ a „odstěhují se na vlastní náklady do 23. prosince 1995“. Kupní smlouva obsahuje prohlášení smluvních stran, že nebyla uzavřena v tísni, pod nátlakem, ani za

nevýhodných podmínek. Za žalobce O. S. podepsal kupní smlouvu J. H., který jím k tomu byl písemně zmocněn. Dne 7. 9. 1995 podal J. Š. na Katastrálním úřadě B. návrh na zahájení řízení o povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí; rozhodnutím ze dne 26. 9. 1995 bylo řízení přerušeno a účastníci byli vyzváni k doložení žádaných dokladů. Rozhodnutím ze dne 26. 1. 1996 bylo řízení pro zpětvzetí návrhu na vklad zastaveno. K návrhu J. Š. ze dne 24. 1. 1996 byl vklad vlastnického práva povolen dne 26. 2. 1996 po předložení prohlášení žalobců a J. Š. z 19. 2. 1996, že dlužná částka ze smlouvy o půjčce, kterou uzavřeli dne 7. 9. 1995, nebyla ke dni 19. 2. 1996 dlužníky věřiteli uhrazena, ačkoli byla splatná do 7. 12. 1995. Kupní smlouvou ze dne 24. 5. 1996 prodal J. Š. předmětné nemovitosti žalovanému za sjednanou kupní cenu 890.000,- Kč; vlastnické právo podle této kupní smlouvy bylo zapsáno 25. 7. 1996 s právními účinky vkladu k 27. 5. 1996. Žalovaný dům v R. na základě stavebního povolení ze dne 21. 10. 1996 zrekonstruoval a přistavěl. Na podkladě těchto zjištění soud prvního stupně dovodil, že kupní smlouva je podle § 39 obč. zák. neplatná, neboť jejím skutečným smyslem bylo sjednání tzv. propadné zástavy. Nešlo o zajišťovací převod práva, neboť vlastnické právo k předmětným nemovitostem mělo na věřitele přejít tehdy, jestliže dlužníci nesplní svůj závazek ze smlouvy o půjčce, resp. budou-li se splněním dluhu v prodlení. Vůle žalobců nesměřovala k prodeji nemovitostí, podpis kupní smlouvy považovali za pouhou formalitu nezbytnou k zajištění půjčky od J. Š. Jestliže J. Š. nenabyl platně vlastnické právo, nemohl je ani platně převést na žalovaného.

Krajský soud v Brně k odvolání žalovaného rozsudkem ze dne 14. března 2002, č. j. 54 Co 223/2001-178, rozsudek soudu prvního stupně v části zrušil a v části rozsudek změnil tak, že žalobu na určení zamítl. Vycházeje ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, na rozdíl od něho dovodil, že z obsahu smlouvy, kterou uzavřeli žalobci s J. Š. dne 7. 9. 1995 a nazvali ji smlouvou kupní, je zřejmé, že převod vlastnického práva byl uskutečněn k zajištění závazku, a to půjčky poskytnuté téhož dne kupujícím ve prospěch prodávajících. Vztah žalobců a J. Š. proto poměřoval ustanovením § 553 obč. zák. platným v době uzavření smlouvy. Protože žalobci jako dlužníci ve sjednané lhůtě jednoho měsíce závazek z půjčky nesplnili, nedošlo k naplnění dohodnuté rozvazovací podmínky (§ 36 odst. 2 obč. zák.) a právní úkon (převod vlastnického práva) neztratil svoje právní účinky. Došlo tím k platnému převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem na J. Š. Odvolací soud se dále zabýval rozsahem zmocnění uděleného žalobcem J. H. dne 15. 8. 1995 k uzavření kupní smlouvy. Vyšel ze zjištění, že žalobkyně uzavřela smlouvu o zajištění závazku převodem práva (nazvanou smlouvou kupní), jakož i smlouvu o půjčce sama za sebe. Za žalobce ji uzavíral zmocněnec J. H. Vzhledem k tomu, že z plné moci, kterou mu žalobce udělil 15. 8. 1995, vyplývá, že byl zmocněn pouze k dispozici s rodinným domem v R., a soud prvního stupně nezkoumal dostatečně, zda a kdy se žalobce dozvěděl o překročení oprávnění zmocněnce z plné moci, kterou mu udělil, odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně v části, jíž bylo rozhodnuto ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným o určení vlastnictví k převáděným pozemkům a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Proti rozsudečnému výroku, jímž odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, podali žalobci dovolání, v němž brojí proti právnímu závěru dovozujícímu, že došlo k platnému převodu vlastnického práva k domu v R. na J. Š. Nesouhlasí s tím, že se jednalo o zajišťovací převod práva k zajištění půjčky, která jim byla poskytnuta podle smlouvy o půjčce ze dne 7. 9. 1995. Zdůrazňují, že věřitel J. Š. vázal poskytnutí půjčky na uzavření zástavní smlouvy a současně i smlouvy kupní, což se příčí dobrým mravům. Z provedeného dokazování podle jejich názoru vyplynulo, že si pouze chtěli půjčit peníze oproti zástavě svých nemovitostí, neměli však nikdy v úmyslu nemovitosti prodat. Podpis kupní smlouvy považovali za formalitu. Pokud by jejich vůle skutečně směřovala k prodeji nemovitostí, mohli ji realizovat a získali by mnohem vyšší kupní cenu. Dále mají zato, že kupní smlouva je neplatná i proto, že byla uzavřena J. H., který k tomu nebyl žalobcem řádně zmocněn; zmocnění bylo neurčité a tudíž neplatné. Pokud podepsali prohlášení z 19. 2. 1996, učinili tak za situace, kdy nebyli J. Š. informováni, za jakým účelem toto prohlášení potřebuje, resp. že ho předloží

katastrálnímu úřadu k doplnění svého návrhu na povolení vkladu; jejich podpis na tomto prohlášení tudíž nemůže dokládat souhlas s převodem vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Z uvedených důvodů navrhli, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu v dovoláním napadeném rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 26. června 2002, č. j. 7C 507/2000-203, pak Okresní soud Brno - venkov zamítl žalobu na určení, že žalobce je vlastníkem části pozemku p.č. 339/5 zastavěná plocha o výměře 116 m2 a pozemku p. č. 339/3 zahrada o celkové výměře 585 m2, zapsaných na LV č. 480 v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu B. pro obec a k.ú. R.“, a rozhodl o nákladech řízení. Podle pokynů odvolacího soudu doplnil dokazování a vzal za prokázané, že žalobce zmocnil písemně J. H. k uzavření kupní smlouvy jak ohledně domu, tak i pozemků č. 339/3 a 339/5 v katastrálním území R. V návaznosti na závazný právní názor odvolacího soudu uvedený v jeho rozsudku ze dne 14. března 2002 pak zamítl žalobu na určení, že žalobce je spoluvlastníkem ideální poloviny zmíněných pozemků.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248, tento rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Stejně jako soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce se nejpozději 15. 11. 1995 musel dozvědět, že se předmětné pozemky převádí do vlastnictví J. Š., a to na základě smlouvy uzavřené 7. 9. 1995 nazvané jako smlouva kupní, k jejímuž uzavření udělil plnou moc J. H. Žalobce v řízení neprokázal, že poté, kdy se dozvěděl, že jeho zmocněnec překročil udělenou mu plnou moc, dal bez zbytečného odkladu před J. Š. najevo svůj nesouhlas s převodem pozemků. Tvrzení, že žalobce podepsal plnou moc v době, kdy „měl popito“, shledal účelovým, neboť podpisy na plné moci byly úředně ověřeny. Z lékařských zpráv, které žalobce k důkazy předložil, nebylo možné učinit závěr, že žalobce nebyl v době podpisu plné moci způsobilý k právním úkonům, neboť dokladují jeho zdravotní stav v letech 2000 a 2002, kdy prodělal cévní mozkovou příhodu a onemocnění ledvin. Odvolací soud proto přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že v posuzovaném případě žalobce neprokázal, že poté, co se dozvěděl, že J. H. překročil plnou moc, kterou mu udělil, oznámil J. Š. svůj nesouhlas s úkonem svého zmocněnce. Uplatnila se proto nevyvratitelná právní domněnka, že překročení plné moci bylo ze strany žalobce schváleno a tudíž i pozemky přešly do vlastnictví J. Š. na základě smlouvy ze dne 7. 9. 1995, která je svým obsahem právním úkonem podle § 553 obč. zák. Pokud jde o hodnocení platnosti smlouvy ze dne 7. 9. 1995, odkázal na své předchozí rozhodnutí v dané věci.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, v němž znovu brojí proti závěru, že smlouva, kterou žalobci s J. Š. uzavřeli 7. 9. 1995, je podle svého obsahu smlouvou o zajišťovacím převodu práva. Zdůrazňuje, že samotná formulace smlouvy nenasvědčuje úmyslu žalobců uzavřít smlouvu o zajišťovacím převodu práva. Podle § 533 obč. zák. mohl dlužník postoupit za účelem zajištění svého závazku právo; takto však dikce kupní smlouvy nezní a takový úmysl nebyl ani účastníky osvědčen. Pokud by totiž žalobci chtěli zajistit půjčku převodem práva, neuzavřeli by současně smlouvu zástavní. Zřízení zástavy za situace, kdy je realizován zajišťovací převod práva, pozbývá na smysluplnosti. Smlouva, jejímž smyslem je sjednání propadné zástavy, tedy uspokojení pohledávky věřitele tím, že mu do vlastnictví připadne zástava, je v rozporu s účelem zástavního práva a takový úkon je neplatný podle § 39 obč. zák. J. Š. byl do katastru nemovitostí zapsán jako vlastník až v okamžiku, kdy nebyla ve sjednané lhůtě uhrazena půjčka. Podmínka, kterou odvolací soud posoudil jako rozvazovací, není ve skutečnosti rozvazovací podmínkou vztahující se k zajišťovacímu převodu práva. Žalobce dále vytýká odvolacímu soudu, že řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť věcně projednal odvolání žalovaného, přestože nebylo podáno včas. Z uvedených důvodů navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. března 2002, č. j. 54 Co 223/2001-178, bylo Nejvyššímu soudu předloženo k rozhodnutí teprve spolu s dovoláním proti rozsudku Krajského

soudu v Brně ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248. Obě dovolání byla podána včas osobami k tomu legitimovanými při splnění podmínky zastoupení dovolatele advokátem a jsou přípustná podle § 237 odst. 1 písm. a/ a b/ o. s. ř.

V rámci dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., jímž lze vytýkat nesprávné právní posouzení věci, žalobci zpochybnili správnost závěru odvolacího soudu, že smlouva, kterou dne 7. 9. 1995 s J. Š. uzavřeli a nazvali smlouvou kupní, je platnou smlouvou o zajišťovacím převodu práva podle § 553 obč. zák. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu - sice správně určenou - nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 553 odst. 1 obč. zák. splnění závazku může být zajištěno převodem práva dlužníka ve prospěch věřitele (zajišťovací převod práva). Toto ustanovení zakotvuje zajišťovací institut mající akcesorickou povahu (je systematicky zařazeno v oddílu pátém části osmé občanského zákoníku), jenž má dlužníka motivovat ke splnění závazku a věřiteli dávat pro případ nesplnění dluhu možnost těžit z převedeného práva. Smlouvou o zajišťovacím převodu práva postupuje dlužník věřiteli podmíněně své právo, které má proti jinému. Strany uzavírají smlouvu s úmyslem, aby nešlo o převod trvalý, nýbrž jen o převod za účelem zajištění pohledávky věřitele. Smyslem tohoto převodu je především motivovat dlužníka na řádném a včasném splnění jeho závazku. Současně je dlužníkovi zabráněno, aby před splněním závazku disponoval s převedeným právem, resp. jeho předmětem. Zajišťovacím převodem pak věřitel sleduje též možnost dosáhnout v případě prodlení dlužníka s plněním závazku uspokojení svého práva z předmětu převedeného práva. I když předmětem zajišťovacího převodu zpravidla bývá pohledávka, kterou má dlužník vůči třetí osobě, lze takto převést i právo věcné včetně práva vlastnického. Jelikož se jedná o zajišťovací institut, musí zde existovat jako předmět zajištění platný závazek hlavní, ze kterého je dlužník povinen věřiteli plnit a ze kterého má věřitel právo na plnění; vedle tohoto hlavního závazkového vztahu vzniká mezi věřitelem a dlužníkem akcesorický závazkový vztah vyplývající ze smlouvy o zajišťovacím převodu práva. Dlužník postupuje věřiteli své právo s rozvazovací podmínkou, že zajištěný závazek bude splněn. Tato rozvazovací podmínka se uplatní při uspokojení zajištěné pohledávky splněním tak, že právní úkony, jimiž bylo právo převedeno, pozbývají účinnosti a právo v rozsahu, v jakém bylo převedeno, přechází zpět na dlužníka. Převod práva na věřitele tedy ze zákona zaniká. Místo rozvazovací podmínky lze ve smlouvě sjednat zpětný převod práva po splnění závazku.

Lze přisvědčit námitce dovolatelů, že v posuzovaném případě o zajišťovací převod práva nešlo.

Kupní smlouva ze dne 7. 9. 1995 byla uzavřena ve stejný den (současně), kdy byla mezi žalobci a právním předchůdcem žalovaného J. Š. sjednána smlouva o půjčce částky 556.000,- Kč a zástavní smlouva, sloužící k zajištění nároku J. Š. z této smlouvy o půjčce. Vzhledem k tomu, že výše kupní ceny odpovídá výši nároku J. Š. ze smlouvy o půjčce a nikoliv obecné (obvyklé) ceně nemovitostí, k tomu, co bylo v kupní smlouvě sjednáno o úhradě kupní ceny, a za přihlédnutí k tomu, co o účelu smlouvy uvedli žalobci i J. Š. (při konfrontací jeho výpovědi v daném řízení a výpovědi v řízení vedeném u Okresního soudu Brno - venkov pod sp. zn. 7 C 780/98), nelze mít pochyb o tom, že účelem kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1995 nebyla koupě předmětných nemovitostí; skutečným účelem této smlouvy bylo, aby předmětné nemovitosti přešly do vlastnictví J. Š. na úhradu jeho pohledávky ze smlouvy o půjčce, která byla zajištěna zástavním právem k předmětným nemovitostem. Řečeno jinak, skutečným smyslem kupní smlouvy bylo sjednání tzv. propadné zástavy.

V rozsudku ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. 31 Odo 495/2006, který byl uveřejněn ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 45/2009, Nejvyšší soud dovodil, že zajišťovací převod práva ve smyslu ustanovení § 553 odst. 1 obč. zák. nelze sjednat jako fiduciární převod práva. Smlouva o zajišťovacím převodu práva, která neobsahuje ujednání o tom, jak se smluvní strany vypořádají v případě, že dlužník zajištěnou pohledávku věřiteli řádně a včas neuhradí, je absolutně neplatná. Totéž pak platí,

obsahuje-li uvedená smlouva v dotčeném směru pouze ujednání, podle kterého se věřitel při prodlení dlužníka s úhradou zajištěné pohledávky bez dalšího (nebo na základě jednostranného úkonu věřitele) stane trvalým vlastníkem převedeného majetku při současném zániku zajištěné pohledávky. Zajišťovací převod vlastnického práva lze sjednat formou kupní smlouvy, ve které bude splatnost dohodnuté kupní ceny vázána k okamžiku splatnosti zajišťované pohledávky, s tím, že bude-li zajištěná pohledávka včas a řádně splněna (čímž se obnoví vlastnické právo dlužníka), zanikne věřiteli povinnost k úhradě kupní ceny, a s tím, že nedojde-li k řádné a včasné úhradě zajištěné pohledávky, započte se kupní cena na zajišťovanou pohledávku. Věřitel by se v takovém případě měl smluvně pojistit proti tomu, aby v důsledku účelového chování dlužníka (spočívajícího v tom, že dlužník ke dni splatnosti neuhradí jen minimální část zajištěné pohledávky) nebyl nucen vracet jako důsledek dlužníkova prodlení podstatnou část kupní ceny. Zajišťovací převod práva lze sjednat také formou ujednání, podle kterého bude věřitel oprávněn majetek zpeněžit dohodnutým způsobem a vrátit dlužníku přebytek zpeněžení (tzv. hyperochu). Takové ujednání (jež předpokládá, že až do zpeněžení zajištění bude dlužník v prodlení s plněním zajištěné pohledávky), se neobejde bez dohody o tom, jaký vliv na vlastnické právo věřitele k takovému majetku bude mít byť pozdní uspokojení pohledávky dlužníkem z jiných zdrojů a na jaký účel mají být v této době použity užitky vzešlé ze zajištění.

Z uvedeného je zcela zřejmé, že smlouvu, kterou uzavřeli žalobci s J. Š. dne 7. 9. 1995, nelze mít za platnou smlouvu o zajišťovacím převodu práva podle § 553 odst. 1 obč. zák., neboť postrádá základní předpoklad, a to ujednání o tom, jak se smluvní strany vypořádají v případě, že dlužníci zajištěnou pohledávku věřiteli řádně a včas neuhradí. Neobstojí tudíž závěr odvolacího soudu, že smlouva, kterou žalobci uzavřeli dne 7. 9. 1995 s J. Š. a nazvali smlouvou kupní, je ve skutečnosti platnou smlouvou o zajišťovacím převodu práva.

Jen pro úplnost se sluší připomenout, že pokud by tato smlouva měla být posuzována jako smlouva kupní, uplatnila by se již ustálená judikatura Nejvyššího soudu, jíž je dovozováno, že na platnost kupní smlouvy má vliv účel, ke kterému měla sloužit, a proto je neplatným právním úkonem podle § 39 obč. zák. kupní smlouva, která byla uzavřena za účelem, aby pohledávka kupujícího zástavního věřitele byla uspokojena tím, že na něj přejde vlastnictví prodávajícího zástavního dlužníka k zástavě, (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2000 sp. zn. 21 Cdo 2204/99, uveřejněný pod č. 131 v časopise Soudní judikatura, ročník 2000 nebo usnesení ze dne 17. 7. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2359/2000, publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, pod č. C 632).

Lze uzavřít, že posoudil-li odvolací soud ve svém rozsudku ze dne 14. března 2002, č. j. 54 Co 223/2001-178, že smlouva, kterou žalobci uzavřeli dne 7. 9. 1995 s J. Š. a nazvali smlouvou kupní, je ve skutečnosti platnou smlouvou o zajišťovacím převodu práva, je jeho právní posouzení věci nesprávné a dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. byl uplatněn právem. Nejvyšší soud proto zmíněný rozsudek odvolacího soudu v části, jíž byl změněn rozsudek Okresního soudu Brno - venkov ze dne 13. června 2001, č. j. 7C 507/2000-91, tak, že se zamítá žaloba na určení, že „žalobce O. S. je spoluvlastníkem části domu objekt bydlení a že žalobkyně H. S. je spoluvlastnicí domu objekt bydlení a pozemku p. č. 339/5 zastavěná plocha o celkové výměře 116 m2 a pozemku p. č. 339/3 zahrada o celkové výměře 585 m2 vše zapsáno na LV č. 480 v kat. nem. u Katastrálního úřadu B.“, zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Za dané procesní situace pak nemůže obstát ani rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu Brno - venkov ze dne 26. června 2002, č. j. 7C 507/2000-203, zamítající žalobu na určení, že žalobce je vlastníkem části pozemku p.č. 339/5 zastavěná plocha o výměře 116 m2 a pozemku p. č. 339/3 zahrada o celkové výměře 585 m2, zapsaných na LV č. 480 v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu B. pro

obec a k. ú. R.“. I když v obou uvedených rozhodnutích byla řešena především otázka zmocnění J. H. k uzavření smlouvy, jíž žalobce převedl pozemky č. kat. 339/3 a 339/5 v katastrálním území R. na J. Š., vycházely soudy při rozhodování prejudiciálně ze závěru, že smlouva ze dne 7. 9. 1995, jíž byly nemovitosti převáděny, je platnou smlouvou o zajišťovacím převodu práva, který jak bylo výše vyloženo, není správný. Protože tento závěr byl žalobcem úspěšně zpochybněn i v dovolání, jímž brojí proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248, dovolací soud zrušil rovněž tento rozsudek odvolacího soudu a i v tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Námitkou, že odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a spočívala v tom, že věcně projednal odvolání, které podal žalovaný proti v pořadí prvému rozsudku soudu prvního stupně (tj. proti rozsudku Okresního soudu Okresní soud Brno - venkov ze dne 13. června 2001, č. j. 7 C 507/2000-91), ačkoli šlo o podání opožděné, se dovolací soud nezabýval. Tato námitka totiž byla uplatněna teprve v dovolání, jímž žalobce brojil proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. prosince 2005, č. j. 54 Co 373/2003-248; tímto rozsudkem bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Brno - venkov ze dne 26. června 2002, č. j. 7C 507/2000-203. Na (v pořadí druhé) rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřovalo dovolání obsahující zmíněnou námitku, tudíž nemohla mít vytýkaná vada řízení vliv. Navíc z obsahu spisu není zřejmé, že by odvolání žalovaného bylo opožděné. K tíži žalovaného totiž nelze přičítat, že do spisu nebyla založena obálka, v níž soudu jeho podání došlo.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody
- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník